

Поезія

Людмила Вишнеvsька

Маленька самореклама

Зміст

В очах

Мій
Шевченко

Усе це я

Патріот

Останній
лист

Зіронька
ясная

Початок

Кінець

Без нього мені сумно на душі
І так самотньо в цім великім світі,
Без посмішки і погляду мені
Мабуть і миті більше не прожити.

І подумки я завжди десь із ним,
І думки всі мої йому віддані,
Та я не знаю треба ньом чи ні
Мої слова, думки, моє кохання

Однаково що вітер за вікном,
Що холоди, морози, дощ чи буря.
Мені, та мені якось всеодно
Аби ти тільки був поряд зі мною.

І навіть в найсіріший день мені
Так тепло від очей твоїх зелених,
Від посмішки, від дотику руки,
Від голосу й обіймів сих безмежних.

Патріот

Он він стоїть, у ного гнется спина -
То в серці куля москальська страшна,
Та сили є, він досі стоїть мужно,
Бо ворогів ще низка не мала.

Один... Он другий... Ось останній - мертва
уся ворожа армія чужа
І тіло мертве цього козака,
Але душа його завжди буде жива!

В очах

Я бачила в очах в нього затишок
І геніальність у його думках
У посмішці - проміння сонця - літа
У голосі - сю пісню Солов'я

За руку він тримав мене так ніжно
Так ніби якби стис, то б поламав.
І так любив і щиро і відверто
Мабуть кохав, так як нікого не кохав.

В її очах я бачив океани,
У посмішці – не звіданую даль.
Її волосся - золоте колосся,
Той ніжний стан - то пелюстки троянд.
Відколи вона руку мою брала,
Коли кусала губи предімной, - сердечко моє
рвалося у грудях
Й на очі мої падав враз туман.

Я в ній шукав доступне, не тає'мне,
А бачив тільки тайну серед тайн.
Я бачив неприступну в ній левицю,
Ні, лебедя, який зімною грав...

Мій Шевченко

Мені здається, що не давно він був ще серед нас
І що його не тихе слово не було біля нас.
Його душа була ще скована в кріпацтві
Шевченкових думок ще не було в людському царстві.

Епоху він почав, розплющивши всім очі
Волю дарував і щодня, й щоночі
Часто він бував під арештом долі
Еталон шукав - він ним був доволі.

Ніколи не втрачав він силу мовить слово
Коли забороняли у серці носив мову
Отаким він був вільним і з народу.

Усе це я

Як би наївно все це не звучало,
В моєму чаї цукру завжди два,
І кава моя знову не цікава,
І посмішка моя завжди моя

Про мене можуть думати "нещасна",
Гадати: "ще маленька, ще дитя",
Та очі завжди сірі як ся хмара
І доброта, таки вже доброта.

Про мене часом кажуть "янголятко".
Я сонечко, я зірочка мала,
Непослух я, і донечка, і Людка.
Усе це я, наївна, але я.

Останній лист

Я напишу останнього листа
І адресую десь, колись, в нікуди.
Я в нім згадаю все, що в нас було.
Я напишу, відправлю і забуду.

Очищу свою пам'ять я від втрат
Й заповоню сучасними віршами,
І іншому колись скажу "люблю",
Й, гадаю, буде краще споміж нами.

Зіронька ясная

Зіронька ясная в небі майорить -
Серце то солдата, що здоров стоїть,
Батька або сина серце то горить,
Не згасає серце тее ні на мить,

А дитя благає: " Батьку, повернись"
Батько відчуває, серце ж бо болить
І дитя лиш чує: "Сину мій, молись!"
Й молиться дитятко кожду божу мить.

Батько повертається і горить зоря.
Син сміється, плачучи, - не вірує дитя,
Обіймає сина той й відлягла душа,
Щастя повертається - щаслива вся сім'я .

Щаслива Україна - великая сім'я,
Щасливі тато, мама, щасливеє дитя
Бо мирне тее небо, що стелиться вгорі,
Бо мирна ти земелька на якій є ми.

Дякую за увагу